

11.

Орфей беше залепен за прозореца, от който най-добре се виждаше морето към срещния бряг, късаше нервно нокъта на показалеца от дясната си ръка, плюеше често и шумно откъснатите остри като иглички парченца и трепваше като опарен

при появата на всяка нова платноходка. Всичките му надежди бяха в това умно, жилаво и честно рибарче. Ако то не дойде, ако го остави, тъй и ще си умре тук Орфей.

Слънцето залезе, над морето падна тиха лунна вечер. Но Орфей, загрижен и разтревожен, не се откъсваше от прозореца. Късно след полунощ, той се отчая и си легна. Но не можа да заспи. Все си мислеше за туй, дето Кир не се яви и все се страхуваше, че плановете им за бягството може би са пропаднали. Какво ли не си помисли Орфей! Че са ги открили шпионите на владетеля, че са затворили бедния Кир и че болнавата му стара майка е останала сама в схлупената колиба без ничия помощ. Ще затрият доброто момче, а Орфей ще остане да гасне в този дворец, защото съгледниците ще завардят и морето. И тогава — сбогом роден край, сбогом прекрасни планини, сбогом близки и приятели, сбогом Дика!

Рано на другия ден Кир спря лодката си до малкия кей, скочи чевръсто и изтича по стълбите нагоре. Орфей го прегърна. Той беше толкова развълнуван, така зарадван, че в първите моменти не можа да му продума.